

30- Chữa chứng da nổi ban đỏ khắp người, do dùng thuốc kháng sinh kéo dài

Vào khoảng giữa năm 2002, cô O., vợ nhà điêu khắc V. L. đến nhà tôi. Cùng đi với cô là một ông cụ khoảng ngoài 70 tuổi, cô nhờ tôi chữa bệnh cho cụ.

Cô kể về bệnh của cụ với tôi như sau : “ Ông chú tôi đây ở Mỹ Đức, cụ bị bệnh lao. Con, cháu cụ đã đưa cụ đến Bệnh viện chống lao Trung ương điều trị. Sau hơn 7 tháng chữa ở đây, các bác sỹ nói bệnh của cụ đã ổn định và cho cụ ra viện. Cụ vừa về đến nhà, cũng là lúc da cụ xuất hiện nhiều mảng màu đỏ sẫm, sần sùi, to, nhỏ không đều. Một ngày sau, mảng nào xuất hiện trước thì dần dần đen lại. Những mảng màu đen này trông như da bị bôi lên một lớp nhựa đường mỏng. Trên mặt cụ, thầy xem đây, các mảng màu đen, đỏ, xen kẽ nhau không đều đặn. Trẻ con trong làng đồn nhau rằng cụ bị bệnh hủi. Cụ rất buồn và lo lắng.”

Khi khám đo kinh lạc ở cụ, thấy có mô hình Can, Phế lý nhiệt. Tôi nhận định rằng : Do cụ được điều trị bằng thuốc kháng sinh suốt một thời gian dài, dư lượng độc tố hoá chất tồn đọng trong cơ thể cụ, bắt buộc hai tạng Can, Phế phải tăng công năng để chịu đựng.

Tôi khuyên cụ, từ nay cụ không nên dùng thêm bất kỳ loại thuốc nào nữa. Cụ chỉ nên dùng những loại cây, cỏ có tính mát, lại giải được chất độc trong người cụ như sau :

“ - Mỗi buổi sáng, cụ lấy rau giấp cá tươi (ngư tinh thảo), rửa sạch, nấu chín, cho thêm chút gia vị, làm thành một bát canh, ăn hết.

- Mỗi buổi tối, trước khi đi ngủ, cụ lấy một nắm vỏ quả dưa ăn (bách nhân bì) đã được phơi khô, sao vàng, hạ thổ, đem rửa sạch, sắc kỹ, lấy một bát nước, uống hết.

- Hằng ngày, cụ lấy rau dền tươi (tiết tiết hoa, lễ trường thảo), rửa thật sạch, ngâm qua nước muối, đem giã nát, bọc lại bằng vải thưa, chườm lên vết đỏ ở da.”

Sau lần khám và hướng dẫn cách tự chữa bệnh cho cụ, chừng hơn một tuần lễ, nhân có việc cần, cô O. đã đến gặp tôi. Cô báo lại với tôi : “ Cụ già về nhà làm đúng như lời thầy dặn. Vùng Mỹ Đức quê cụ, mấy thứ cỏ, quả ấy có rất sẵn, lúc nào tìm cũng thấy. Cụ uống nước thuốc sắc, ăn canh, chườm nước lá cỏ được 4 hôm, những mảng da chết đen đã bong rơi đi, để lộ da lành ra. Những mảng da đỏ lên thì nhạt màu dần, rồi trắng lại. Cụ chữa tiếp thêm năm ngày nữa thì bệnh khỏi hẳn. Khi khỏi bệnh, cụ đã chửi mắng

con cháu về tội không đưa cụ đi chữa sớm. Để cho cụ phải mang tiếng xấu oan mắc bệnh hủi bấy lâu nay.”

Ta chẳng cần phải hỏi lại cụ làm gì. Nỗi vui mừng của cụ và con cháu cụ hẳn là nhiều không sao tả nổi.

Thấy cảnh tình của cụ, tôi chợt nhớ lại câu nói của người xưa có ý chê trách những ai không biết dùng thuốc cây cỏ quanh nhà để chữa bệnh. Cũng thật là may cho cụ, bệnh của cụ chưa đến mức: “Nằm trên đồng thuốc mà chết.”